

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. XI. De variis aliis motivis, ad vitæ communitatem religiosos
excitantibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

cantur, cunctabundam videre est obedientiam; quia mox hæc cogitatio subditis subrepat: quid ibi potero lucrari? an ibi potero necessaria mihi conquirere? &c. Sicque perdunt & lucrum obedientiæ, & temporalis suppetentiæ. Nequit Superior à suis celerem exigere obedientiam, si subtraxerit subditis necessariam corporis sufficientiam.

VIII. Organæ di vices suas deplorant: mallentque se artis esse expertes, eò quòd claustro & organo affixi, exire & sibi de necessariis pro libitu providere nequeant. Et hæc duplex miseria est in religionibus, in quibus ex communi non provideatur singulis egentibus.

CAPUT XI.

De variis aliis motivis, ad vitæ communitatem Religiosos excitantibus, &c.

I. **P**ROVOCANT ad hoc laudabilia exempla aliorum Religiosorum, qui, cum prius essent cum suis privatis buris contempti, ignobiles, & inglorii, nunc per assumptionem vitæ communis, & communis charitatis facti sunt honorati coram Angelis, & hominibus.

II. **O**BJECTIONES frequentes audiunt tales Religiosi, vitæ communis & charitatis expertes, à Magnatibus, à viris honoratis, DD. Pastoribus, & aliis dicentibus: cur sic vivitis? cur non æquè ac alii Religiosi vivitis in communi? tunc enim libentius daremus vobis, &c.

III. **V**IX convinci potest, quòd malè faciat, qui studiosis adolescentibus, de religioso vitæ statu

eligendo deliberantibus dissuadet ingressum in talem Religionem: hunc enim dissuadens, & corpori, & animæ ejus consulit, qui sibi de peculio providere nequit, & aliunde necessaria habere non potest.

IV. Bonæ voluntatis homo nonnumquam perdit eam in talibus Religionibus: qui, si fuisset in alio Ordine, in quo vita communis & charitas viget, cum Dei gratia in perfectâ evasisset virum. Hoc tentationis instrumento sæpè utitur diabolus, ut absterreat ab ingressu, & retrahat ab incepto proposito ad sæcularia desideria.

V. Parentes subinde absterrentur meritò, ne ullam filio quotam paternæ hereditatis extradant: videntes, quòd filius curis sæcularibus in tali Monasterio non exoneretur, sed magis gravetur, si debeat in illa de necessariis sibi providere, quacumque via potest.

VI. In Monasteriis, in quibus viget exacta communitas, viget etiam observantia Regulæ, & constitutionum; quæ languescit, ubi charitas in suppediendis necessariis decrevit.

VII. Turpe est, si religiosus laudetur de copia nummorum, quòd corrogârit sibi magnam pecuniæ summam. Si laudant quidam mundani, at omnes id meritò improbant timorati.

VIII. Pecunia à tali Religioso in malum suum corrogata potest esse occasio, ut alii gaudeant de morte ejus, videntes, ex relicta post mortem ejus pecunia posse subveniri illi Monasterio multis debitis gravato.

IX. Superiores sæpè non audent constituere
procu-

procuratores, œconomos, dispensatores, aliosque officiales, propter justam diffidentiam de fidelitate subditorum. Et hoc grande malum est in Monasteriis, dum Superiorem & subditos, ab invicem dividit diffidentia.

X. Murmura frequentia contra Quæstorem, Procuratorem, Coquum, Terminarium, &c. suspicio de infidelitate eorum, & eleēmosynarum incongrua distributione, &c.

XI. Noxia consuetudo recipiendi, conservandi, illicitè expendendi pecuniam, transit in quasi legem, ita, ut, si hanc Superior, pro officii sui exigentia, justè oppugnare, & eliminare intendat, & attentet, illico traducatur & impugnetur, quasi novitatum inventor, & rigidus exactor.

XII. Murmurant facilè subditi contra Prælatos dicentes; volunt nos Superiores in odiosis arctè constringere; at in favorabilibus non contendunt nobis patrocinari. Nobis odiosa onera imponunt, quæ digito movere nolunt; legem ponunt nobis, sibi exemptionem.

XIII. Dum habetur consilio ad populum, dum invisitur infirmus, sæpe non quæritur salus proximi, non honor Dei, sed *meum, tuum, suum* lucrum, &c. Ideoque ratio docet, necessitas clamat, experientia convincit, non posse vitam religiosam subsistere in desiderato vigore, si exulet vitæ communitas communisque charitas; quæ ubi est, Religiosi se addicunt spiritualibus exercitiis, salutem proximi invigilant, & propriam: Deo, & Religioni fideliter deserviunt, semper id actitantes, propter quod divino se obsequio manciparunt, facti

fervi Christi, & non mammonæ : Theſaurum ſuum quærentes & reponentes in cælis, nec ſpem ponentes in tranſitoriis lucris. Sed

Q. An non ſit difficilius, & moleſtius, vivere ſic in communi, quàm ex maſupio privato ita ſingulari. *R.* Nequaquam; immo multò facilius, & commodius, leuiusque eſt, communia bona communiter communicare, ac communia onera communibus humeris portare: quod multiplici ratione oſtenditur. Nam I. ſecundùm verbum veritatis, ubi duo, vel tres in nomine meo congregati ſunt, in medio eorum ſum, ut eis communiter & ſpecialiter benedicam, aſſiſtam, ac in portando onere vires adjiciam. Ubi communitas arctior, ibi charitas amplior, quæ leuiùs fert onera diſpertita per ſingulos. Ibi invicem juvant, ſupportant, communem egeſtatem communiter tolerant, neceſſitatem in virtutem pia arte commurantes. Proinde ſtatus eorum fit non miſerior, ſed felicior. II. Sancti Patroni, Ordinumque Fundatores ampliùs patrocinabuntur viventibus in communi; quia ſic vivitur juxta Regulam, & piam Fundatorum mentem. III. Concordiâ res parvæ creſcunt: diſcordiâ magnæ partæ dilabentur. Probat id experientia, quòd, qui ante vix vitæ ſufficientiam habebant, dum ex privatis burſis vivebant, jam omnibus in commune collatis, etiam abundant. De facto etiam patet liquidò, quòd, ſi in Monasteriis tenuibus eſſent ſingula ritè diſpenſata, nullus in eo foret egens, nec ſuperabundans. Hinc

IV. Non

IV. Non dicant Superiores, *non possumus* necessaria dare subditis (verius subinde dicerent, *non volumus*) ad conscientiarum ipsorum tribunal appello, quòd possent, si vellent; si omnia singuli in commune conferrent: mentitur iniquitas sibi, dum *nolumus* vertunt in *non possumus*. Et ipsi convicti agnoscere debent, inordinatissimum esse, quòd ibi privati divitias quærant, ubi ex professionis titulo divitiæ ab aliis contemnuntur: & difficilius esse, dum singuli privatis curis gravantur; quas utique leviùs ferrent pro singulis unus aut alter, cum majori charitate, & abundantiore merito.

V. Facilius sentiunt onus Superiores, dum ex causa subditos excollocare oportet de uno Monasterio in aliud; quia necesse non erit, ut vel ipsi, vel subditi angantur de suppellectilibus suis de loco in locum tranſvehendis; nam, quòd in uno loco relinquunt, in alio denuò inveniunt, mox prompti, & expediti, conformiter evangelico centurionis verbo: *Dico huic, vade, & vadit: veni, & venit* &c. Matth. 8.9.

VI. Insuper privato cuique facilius, amabilius, honestius, acceptius, fructuosius erit, pro suis Confratribus, & pro communitate mendicare, quàm pro seipso; titulus enim honestior, manusque benefactorum illicò sentitur profusior, & promptior
&c,